

hele Forskjel er den, at der da bliver Lighed i Uretfærdigheden, hvis det kan være til nogen Tilfredshed. Jeg tilstaar, at jeg beklager i høi Grad, at Sagen er kommen paa det Standpunkt, jeg beklager i høi Grad, at den ikke er bleven behandlet paa Finantsloven, saaledes som den har været de foregaaende Aar. Jeg tror, at det havde været det Naturlige, det havde været det Traditionelle, og det forekommer mig, at det ikke var nogen væsentlig Grund til at vente, at man skulde kunne naae noget Bedre ved at opgive dette traditionelle Dyrtdstillæg og sige: Ja, det vilde vi nu ikke forlange, det skal ikke længere gives, men vi ville derimod forlange et andet Tillæg, bygget paa en hel anden Basis! At denne helt nye Fordring, disse nye Synspunkter, som der skulde gjøres gjældende til denne Sags Gjennemførelse, skulde kunne have bedre Udsigt til at lykkes end Gjenoptagelsen af det gamle Forslag, af det, der havde staaet i mange Aar paa Finantsloven, forekom mig og Mange med mig som meget usandsynligt; der blev jo forhandlet derom under vor Finantslovbehandling. Det var jo saa, at det var med stor Overvindelse, at Mange gik ind paa ikke at sætte denne Post ind paa Finantsloven igjen. Man undlod det imidlertid, fordi man maatte erkjende, at det vilde være unyttigt, der vilde Intet derved kunne udrettes, naar man, foruden at have det andet Thing imod sig, tillige saae, at Regjeringen stillede sig fjælig overfor Forslaget, ja endog ligefrem fraaadede det. Man var altsaa nødsaget til at slaa sig til No ved den Forhaabning, som blev sat til dette Lovforslag, der nu foreligger for os til ænfte Behandling, rigtignok i en aldeles forandret og fortræblet Skikkelse. Man var nødt til at slaa sig til No ved disse Forhaabninger, selv om man ikke kunde dele dem, og det har jo nu ogsaa viist sig i Virkeligheden, at de ere blevene sørgelig, meget sørgelig skuffede. Spørges der nu imidlertid om, hvorledes de, der have den Betragtning af Sagen, som jeg har, skulde stille sig ligeoverfor den Situation, som nu foreligger, da er det os klart, at vi i Virkeligheden ere stillede om mulig endnu mindre frit, end vi vare, dengang da Finantsloven blev tagen under Behandling. Jeg siger: om mulig; det er dog kun en Gradsforskjel af lille Betydning; thi efter min Mening var vor Stilling dengang uundgaaelig given med Nødvendighed, men nu efter at vi have fulgt Regjeringen i den Maade, hvorpaa den vilde, at denne Sag skulde tages, efter at vi, ganske vist med Tvivl, have ladet os føre hen til det Punkt, hvorpaa vi nu staa, vilde det jo ikke kunne forundre, om vi ikke selv vide at kunne bringe os i et bedre Spor, og om vi selvfølgelig søge hen til den høie Regjering og begjære, at den skal efter Gode se at hjælpe os ud deraf. Derfor er det, at det stiller sig for mig saaledes, som om min Stemme i denne Sag aldeles maa

bestemmes ved, hvorledes den høie Regjering vil udtale sig, om den vil anbefale os nogen bestemt Bei, som vi bør gaa ved denne Leilighed. Derfor som den høie Regjering skulde anbefale os at vedtage det Forslag, som nu foreligger for os fra Folkethingets Side, skal jeg for mit Bedkommende følge den. Jeg tilstaar, at jeg havde troet efter de Forhandlinger, som fandt Sted i det andet Thing, at det muligvis var Regjeringens Mening. Det blev nemlig under disse Forhandlinger af den høitærede Conseilspræsident udtalt, at, medens han selvfølgelig principaliter holdt paa det Forslag, som af ham var forelagt, saa var han jo forholdsvis ugunstigere stemt mod de andre Forslag, der vare stillede, i Forhold til hvor Lidet der gaves Embedsmændene. Jeg troede, at det var hans Mening da, at, kunde han ikke faae saa Meget, som han ønskede, vilde han lade sig nøie med det Lidet. Derfor dette i Virkeligheden er Regjeringens Mening, nu vel da, jeg skal da følge den, endstjændt jeg maa tilstaa, at det jo efter min Overbevisning er noget i høi Grad Utilstrækkeligt, der er budt ved dette Lovforslag. Er derimod paa den anden Side den høie Regjering af den Mening, at vi bør vedtage det Forslag, som er stillet af 3 ærede Landsthingsmænd, og vil den høie Regjering anbefale dette Vædringsforslag til Vedtagelse, nu vel, da skal jeg ogsaa følge den her, endstjændt med Smerte, og stjændt jeg ser, at Følgen deraf er, at der ikke i dette Aar vil blive ydet nogenformhelt Embeds- eller Bestillingsmand det Dyrtdstillæg, som jeg mener, de have et naturligt Krav paa. Det skal jeg gjøre i Tillid til, at Regjeringen vil gjøre alt Sit for, saa snart det er muligt, at faae indhentet det Forsøinte, at faae en Bevilling ikke blot for det følgende Aar, men ogsaa for det Aar, vi nu befinde os i, i Tillid til, at Regjeringen vil gjøre alle de Anstrengelser i den Henseende, som den formaar. Hvis Regjeringen altsaa vil anbefale dette Forslag, skal jeg stemme derfor; men jeg gjentager, at det Hele er for mig en sørgelig Nødvendighed at skulle være kommen i dette Dilemma, som her foreligger, thi det er dog i Virkeligheden kun en svag Erstatning for det Dyrtdstillæg, som skulde gives iaar, at erholde denne ubestemte Udsigt til en usikker Fremtid.

Formanden: Det er i og for sig ikke forunderligt, at den ærede Taler kom ind paa Betragtninger om, hvorvidt det mulig maatte have været hensigtsmæssigt tidligere i Samlingen at fremme det Lovgivningsemne, som her foreligger, i et andet Spor; men ihvorvel det i og for sig ikke er forunderligt, maa jeg dog gjøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at ved denne ænfte Behandling af Sagen vilde det ikke være heldigt, om man kom dybere ind paa dette Spørgsmaal, og jeg beder følgende Talere om saameget som muligt at holde sig til, hvad der nu foreligger,